

Arrest

nr. 205 928 van 26 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X handelend in eigen naam en X en X handelend als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, die verklaren van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2014 dienen de verzoekende partijen, samen met hun gezinsleden, een aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) verklaart deze aanvraag op 16 december 2014 zonder voorwerp. Er wordt eveneens beslist tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

1.2. De verzoekende partijen en hun gezinsleden dienen op 25 februari 2015 een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris gaat op 2 maart 2015 over tot de intrekking van de beslissingen van 16 december 2014.

1.4. Op 4 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 10 november 2014 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag beslist hij ook opnieuw tot de afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten.

Het aan de verzoekende partijen gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 20 maart 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

Naam, voornaam: [E.J.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Nigeria

+ minderjarig kind :

- [O.M.], geboren op [...], nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 02.10.2014, haar betekend op 23.10.2014.”

1.5. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 25 februari 2015 onontvankelijk wordt verklaard. Op dezelfde dag beslist hij tot de afgifte van nieuwe bevelen om het grondgebied te verlaten.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij verwoorden hun middel als volgt:

“1. Ten onrechte wordt in de bestreden beslissing geen rekening gehouden met de privé-, gezins- en familielevens van verzoekers.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de Belgische interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoekers verwijzen hiervoor naar het feitenrelaas, in het bijzonder de feitelijke elementen aangehaald in de regularisatieaanvraag van de verzoekende partij:

1. De partners [O.E.] en [E.J.] zijn reeds meer dan tien jaar in België (zie ook stuk 3).

Zowel in 2009 als in 2012 verkregen zij een kind in België ([M.O.] en [M.O.]).

Beide kinderen lopen school in België (stuk 2), zoals gewaarborgd door artikel 2 van het eerste protocol bij het EVRM. Zij groeien op met de Nederlandse taal en zijn in België geworteld.

Zij hebben hier daarnaast een duidelijk sociaal welzijn tot stand gebracht in toepassing van artikel 8 EVRM.

Bovendien benadrukken verzoekers dat i.f.v. [M.O.] en [E.O.] een terugkeer naar Nigeria een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM gelet op de medische problematiek en de ingediende aanvragen in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet.

Verzoekers verwijzen expliciet naar deze aanvragen, dewelke gekend zijn bij de Dienst Vreemdelingenzaken, om aan te tonen dat zij niet in staat zijn terug te keren naar Nigeria om aldaar hun aanvraag in te dienen.

Verzoekers benadrukken tenslotte dat, voor zover als nodig, deze bepaling primeert op een mogelijk inreisverbod in toepassing van de Belgische verblijfswetgeving (hiërarchie der rechtsnormen).

2. Alle personen van het gezin deden de nodige inspanningen om zich te integreren in de samenleving waarvan zij reeds jarenlang deel uitmaken.

Al zijn contacten, bezigheden, vrienden, enzomeer situeren zich sinds jaren in België. hun centrum van belangen is thans te vinden in België, in het bijzonder in Antwerpen waar zij verblijven.

Verzoekers wijzen op volgende bewijsstukken ter staving van hun integratie:

[...]

3. Verzoekers doen alle het mogelijke om de Nederlandse taal met succes te leren en zich te integreren in de maatschappij waarin zij verblijven.

Verzoekers wijzen hierom op volgende bewijselementen:

[...]

4. Verzoekers laten daarnaast blijken dat zij nog nooit in aanraking kwamen met het gerechtelijke apparaat.

Dit mag opmerkelijk genoemd worden en pleit voor de goede intenties van verzoekers, aangezien zij reeds lange tijd in de illegaliteit leven en de lokroep naar ontoelaatbaar gedrag in dergelijke situatie des te groter is.

Verzoekers tonen zich als een betrouwbaar gezin en goede burgers.

Uit deze feiten en bijgebrachte stukken, blijkt het bestaan van een familiale band van bloed- en aanverwantschap. Deze band is zeer hecht.

Bovendien verblijven verzoekers reeds jaren in België, waardoor zij ook alhier een sociaal en economisch welzijn tot stand hebben gebracht in de zin van artikel 8 EVRM. Deze sociale relaties zijn intens en langdurig, gelet op het verblijf van verzoekers in België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

2. Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Geen enkel onderzoek noch enige toetsing werd verricht.

Hierdoor schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM.

3. Verzoekers merken op dat a.d.v. hun feitenrelaas en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

Verzoekers hebben geen banden meer met hun land van herkomst, verblijven thans meer dan tien jaar in België en hebben zich alhier geïntegreerd. [M.] en [M.], de kinderen, zijn in België geboren en lopen hier school (zie het feitenrelaas).

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen.

Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt en die een kind of een gezins- of familieleven hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties.

In casu blijkt echter dat verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen.

Zie ook:

“Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

‘Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familie/even en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.’

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, omgezet in België bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, zoals in casu, rekening dient te houden met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet voorziet echter niet dat ook specifiek gemotiveerd wordt omtrent de in dit artikel bepaalde belangen. Artikel 74/13 voorziet dat rekening dient te worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven of de gezondheidstoestand van de betrokkene en biedt aldus een bescherming aan personen waartegen de verweerder een verwijderingsmaatregel overweegt

en die een kind of een gezins- of familieleden hebben in België of die met grote gezondheidsproblemen te kampen hebben. Het komt in de eerste plaats toe aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming voorzien in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde situaties. In casu blijkt echter dat de verzoeker zich beperkt tot loutere beweringen en dat hij het beweerd gezinsleven met V(...) Y(...) I(..) in het kader van het onderhavige beroep op geen enkele wijze staft.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier onbetwistbaar blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vervatte belangen. Verweerder verwijst hiervoor andermaal naar de inhoud van de synthesenota dd. 02.03.2015, dewelke deel uitmaakt van het administratief dossier van de verzoekende partij, alsook naar de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis dd. 04.03.2015.

Uit voormeld documenten blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zowel voor wat betreft het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden én de gezondheidstoestand van de verzoekende partij een redelijke beoordeling heeft gemaakt. Er werd aldus wel degelijk een individueel onderzoek gevoerd. De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

Het loutere feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging volstaat uiteraard niet om afbreuk te doen aan diens gedegen onderzoek of aan de bestreden beslissing.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw verwijst naar artikel 8 EVRM, herhaalt verweerder vooreerst dat voormelde verdragsbepaling geen uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst, zodat niet dienstig kan voorgehouden worden dat hieromtrent uitdrukkelijk diende gemotiveerd te worden in de bestreden beslissing.

Terwijl voorts moet beklemtoond worden dat de verzoekende partij volkomen in gebreke blijft om aannemelijk te maken op welke wijze de in casu bestreden beslissing haar gezinsleven zou verstoren of ontwrichten, gelet op het feit dat ten aanzien van alle leden van het kerngezin van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Hoger werd reeds afdoende uiteengezet dat alleen al om deze reden geen schending van artikel 8 EVRM kan aangenomen worden.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Dienaangaande benadrukt verweerder vooreerst dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin van de verzoekende partij, zodat de gezinsband geenszins verbroken wordt.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

Terwijl het loutere feit dat de verzoekende partij zich in België zou geïntegreerd hebben, uiteraard niet volstaat om aannemelijk te maken dat het -minstens voor de duur van de tijdelijke verwijdering- onmogelijk zou zijn om het gezinsleven in het land van herkomst verder te zetten.

De verzoekende partij beperkt zich in dit kader tot vage en algemeen-theoretische beweringen.

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

Een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.”

2.2.1. In een vierde middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij lichten het middel toe als volgt:

“1. In casu werd aan mevrouw [E.J.] en de minderjarige [M.O.] een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (stuk 1).

De verzoekende partij wijst erop dat i.f.v. [O.M.] (de zoon van mevrouw [J.E.]) momenteel nog een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet hangende is.

Hiermee wordt geen rekening gehouden door de verwerende partij.

Dat een aanvraag in toepassing van artikel 9ter Vreemdelingenwet werd ingediend, had de verwerende partij nochtans eenvoudig kunnen nagaan in het administratief dossier.

De verwerende partij is hierom gehouden deze aanvraag te onderzoeken alvorens over te gaan tot de gedwongen uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, op straffe van schending van artikel 3 EVRM (zie ook artikel 9ter Vreemdelingenwet).

Minstens had de verwerende partij dit moeten nagaan gelet op de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

“Verweerder laat vooreerst gelden dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat op heden nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is. De verzoekende partij brengt ook geen stukken bij waaruit de hangende aanvraag tot verblijfsmachtiging kan blijken.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat het louter indienen van een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van generlei invloed is op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bijgevolg geenszins verhindert dat ten aanzien van een vreemdeling een verwijderingsmaatregel genomen wordt.

Zie ook:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cfr. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan, nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Zoals verzoeker zelf aangeeft in zijn verzoekschrift kan de rechtspraak betreffende artikel 9, derde lid Vreemdelingenwet getransponeerd worden op artikel 9 ter Vreemdelingenwet.

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Verzoeker toont niet aan dat het algemene principe van behoorlijk bestuur geschonden werd.

Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoeker niet aantoont dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden, waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9 ter Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid zou opschorten van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).” (R.v.V. nr. 16.876 dd. 2.10.2008 en R.v.V. nr.25.910 dd. 10.04.2009)

En ook:

“de Raad ziet dan ook niet in waarom de bestreden beslissingen dienden te motiveren omtrent een hangend beroep dat werd ingediend tegen een beslissing aangaand een verblijfsmachtiging om medische redenen. Het gegeven dat dit beroep in concreto aanleiding heeft gegeven tot de nietigverklaring van deze beslissing (cfr punt 1.13) wijzigt niets aan de illegale verblijfsituatie van verzoekers. De Raad merkt nog op dat niets verhindert dat verzoekers een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten indienen om medische redenen.” (R.v.V. nr. 110.107 dd. 19.09.2013)

Verweerder laat nog gelden dat uit de stukken van het administratief dossier, inzonderheid de synthesenota dd. 02.03.2015, voorts uitdrukkelijk blijkt dat met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij wel degelijk rekening is gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verweerder benadrukt dat door de verzoekende partij inderdaad reeds verscheidene aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingediend, naar aanleiding waarvan de medische situatie van de minderjarige [M.O.] reeds terdege werd onderzocht.

Dienaangaande kan gewezen op het feit dat op 23.08.2012 reeds werd besloten dat er vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst, gelet op het feit dat de noodzakelijke behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is. Terwijl door de arts-adviseur in diens advies dd. 29.09.2014 werd vastgesteld dat er inmiddels geen enkele nieuwe diagnose is gesteld voor [M.O.]

De verzoekende partij maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het voor [M.O.] omwille van diens medische aandoening onmogelijk zou zijn om het grondgebied te verlaten. Het loutere feit dat door de verzoekende partij inmiddels een nieuwe aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zou zijn ingediend, doet aan het voorgaande geen afbreuk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) aan de verzoekende partij diende betekend te worden.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

2.3.1. Gelet op de nauwe samenhang van beide middelen, worden ze samen besproken.

2.3.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt een individueel onderzoek noodzakelijk, zodat wordt gewaarborgd dat het bestuur bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, met name het belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet volgt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleven en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan. Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partij de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleven, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Het komt de Raad als annulatierechter vervolgens enkel toe na te gaan of het bestuur zich heeft gesteund op een correcte feitenvinding en of het niet op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van welbepaalde hogere rechtsnormen tot zijn beoordeling is gekomen.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.4. De verzoekende partijen betogen, onder meer, dat niet blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel een (billijke) belangenafweging in het licht van hun privé- en gezinsleven heeft doorgevoerd. Zij geven aan, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, te hebben gewezen op ernstige hinderpalen die in hoofde van een van de gezinsleden, met name de minderjarige zoon M., bestaan om terug te keren naar hun land van herkomst. Zij wijzen op een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, die is gesteund op de gezondheidsproblemen van dit gezinslid. Zij stellen dat hiermee ten onrechte geen rekening is gehouden.

2.3.5. Waar, overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het gezins- of familieleven in België in rekening dient te worden gebracht, impliceert dit dat in voorkomend geval eveneens rekening

dient te worden gehouden met bepaalde hinderpalen op medische gronden die in hoofde van een van de gezins- of familieleden kunnen bestaan om het grondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beoogt immers te voorzien in een doeltreffende bescherming van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. De vraag naar het voorhanden zijn van hinderpalen voor het verderzetten van dit gezins- of familieleven elders, zoals bepaalde gezondheidsproblemen in hoofde van één van de gezins- of familieleden, is aldus relevant.

2.3.6. De verwerende partij betwist in casu niet dat de verzoekende partijen in België een gezinsleven hebben met de minderjarige M.O., de minderjarige zoon van de eerste verzoekende partij en de broer van de tweede verzoekende partij.

De verzoekende partijen voeren aan dat er nog een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende is bij het bestuur, die is gesteund op gezondheidsproblemen van de minderjarige M.O.

Uit de stukken van het administratief dossier dat voor de echtgenoot van de eerste verzoekende partij werd neergelegd in de samenhangende zaak bij de Raad gekend onder het rolnummer 170 787, eveneens neergelegd op 4 mei 2015, blijkt dat op 2 oktober 2014 bij afzonderlijke aangetekende brieven enerzijds een actualisatie werd gedaan van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 1 augustus 2014 die was gesteund op de gezondheidsproblemen van de echtgenoot van de eerste verzoekende partij en anderzijds een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend die is gesteund op de gezondheidsproblemen van hun gemeenschappelijke kind M.O. Deze stukken werden op 3 oktober 2014 door de verwerende partij ontvangen.

Er dient dus te worden aangenomen dat op 2 oktober 2014 een nieuwe verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend gelet op de gezondheidsproblemen van de minderjarige M.O. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat inzake deze aanvraag reeds een beslissing is genomen. Integendeel komt het voor dat deze nieuwe verblijfsaanvraag ten onrechte is beschouwd als zijnde een actualisatie van de aanvraag van 1 augustus 2014, die op 2 oktober 2014 met een negatieve beslissing werd afgesloten.

De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij in de nota met opmerkingen stelt dat niet blijkt dat nog een aanvraag tot verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hangende was/is. Bovendien dient te worden opgemerkt dat in het onderdeel "1. DE FEITEN" van de nota met opmerkingen het volgende staat: "*Verzoekers dienden op 02.10.2014 meteen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag is nog hangende.*" (eigen onderlijning). Het is alleszins tegenstrijdig dat in de nota met opmerkingen wordt gesteld dat er op 2 oktober 2014 een nieuwe aanvraag werd ingediend en deze aanvraag nog hangende is, maar er tegelijkertijd ook wordt beweerd dat niet blijkt dat er nog een hangende aanvraag is.

2.3.7. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt niet dat er rekening is gehouden met de gezondheidsproblemen van de minderjarige M.O. zoals ingeroepen in de aanvraag van 2 oktober 2014. Zulks blijkt evenmin op lezing van het bevel om het grondgebied te verlaten dat op dezelfde dag werd gegeven aan M.O. en diens vader. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel vereisen in deze situatie nochtans dat het bestuur eerst nagaat of en in welke mate de ingeroepen gezondheidsproblemen het kind verhinderen om te reizen en/of terug te keren naar het herkomstland of een ander derde land waar het gezin kan verblijven, voorafgaand aan het nemen van verwijderingsbeslissingen die een terugkeerverplichting opleggen.

2.3.8. De verwerende partij betoogt in de nota met opmerkingen nog dat het loutere indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet verhindert dat een verwijderingsbeslissing wordt genomen. Zij verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad, die op zijn beurt ook verwijst naar rechtspraak van de Raad van State.

Dit betoog, en het gegeven dat het loutere indienen van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op zich geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling, doet evenwel geen afbreuk aan de eerder gedane vaststelling dat indien hangende deze aanvraag verwijderingsbeslissingen worden genomen in hoofde van de verschillende gezinsleden dan minstens

bij het nemen van deze laatste beslissingen rekening moet worden gehouden met de ingeroepen gezondheidstoestand van een van hen. In casu blijkt niet dat dit is gebeurd.

De rechtspraak van de Raad heeft geen precedentswaarde. De aangehaalde rechtspraak dateert ook hoofdzakelijk van voor de inwerkingtreding van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt voor de in deze rechtspraak aangehaalde rechtspraak van de Raad van State. In een recent arrest heeft de Raad van State op duidelijke wijze geoordeeld dat het bestuur reeds bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet onderzoeken of deze maatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België is gebonden, waaronder artikel 3 van het EVRM (RvS 29 mei 2018, nr. 241.625).

De verwerende partij stelt nog dat de gezondheidssituatie van “*de verzoekende partij*” wel degelijk in rekening is gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Zij verwijst hiervoor naar een synthesesnota van 2 maart 2015, die is opgenomen in het administratief dossier. Zij betoogt dat er reeds verschillende aanvragen om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn ingediend voor de gezondheidstoestand van het kind M. en deze alle zijn onderzocht. Zij stelt dat op 23 augustus 2012 werd besloten dat er vanuit medisch oogpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland omdat de noodzakelijke behandeling aldaar beschikbaar en toegankelijk is en op 29 september 2014 door een arts-adviseur werd vastgesteld dat er op dat ogenblik geen sprake was van een nieuwe diagnose.

De synthesesnota waarnaar de verwerende partij verwijst, is terug te vinden in het administratief dossier. Hierin wordt, wat betreft de gezondheidstoestand, het volgende gesteld: “*betrokkenen hebben reeds diverse malen een aanvraag art 9ter ingediend dewelke steeds negatief werden afgesloten. Ook de beroepen ingediend bij de RVV werden allemaal verworpen. Betrokkenen halen geen nieuwe medische elementen aan.*” Er blijkt echter geenszins dat hierbij rekening is gehouden met de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op 2 oktober 2014 werd ingediend, gesteund op de gezondheidsproblemen van de minderjarige M.O. Dit wordt bevestigd in de weergave in de synthesesnota van de verblijfsituatie van de betrokkenen. Vanaf 2014 staat er het volgende:

*“05.02.2014: onontvankelijk 9bis, betekend op 07.03.2014
08.07.2014 aanvraag 9ter
02.10.2014: onontvankelijk 9ter, betekend op 23.10.2014”.*

Er is geen enkele verwijzing naar de ingediende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2014.

Het gegeven dat de gezondheidstoestand van het minderjarige kind M. reeds voorlag bij het bestuur in eerdere verblijfsaanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en deze aanvragen werden afgewezen, staat er niet aan in de weg dat indien een nieuwe aanvraag om verblijfsmachtiging op deze grond en omwille van de gezondheidsredenen van het kind wordt ingediend, dan minstens diende te worden onderzocht of er dan sprake is van nieuwe elementen inzake deze gezondheidstoestand, voorafgaand aan het nemen van een verwijderingsbeslissing. Er blijkt niet dat dit onderzoek heeft plaatsgevonden.

In zoverre de verwerende partij stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat het voor het kind M. omwille van zijn gezondheidstoestand niet mogelijk is om het grondgebied te verlaten, gaat zij eraan voorbij dat de verzoekende partijen de gezondheidstoestand van dit kind haar opnieuw uitdrukkelijk hebben voorgelegd en het haar dan toekwam minstens te onderzoeken of er sprake is van nieuwe elementen. Zij liet dit na. Zij legt een verplichting bij de vreemdeling die op haarzelf rust (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

De Raad stelt ook nog vast dat op dezelfde dag als de bestreden beslissing tevens een beslissing werd genomen waarbij een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. In deze beslissing wordt ingegaan op de gezondheidssituatie van de eerste verzoekende partij, maar er wordt geen melding gemaakt van de hangende aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 2 oktober 2014, noch van de gezondheidsproblemen van de minderjarige M.

2.3.9. De vaststelling dringt zich dan ook op dat niet blijkt dat de verwerende partij de gezondheidstoestand van de minderjarige zoon M.O. van de eerste verzoekende partij en de mate waarin deze een hinderpaal vormt voor het verderzetten van het gezinsleven in het herkomstland, op correcte en

voldoende zorgvuldige wijze in rekening heeft gebracht, terwijl de verzoekende partijen en hun gezinsleden voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet hadden ingediend, omwille van de gezondheidsproblematiek van de minderjarige zoon O.M. Er kan in het verlengde van deze vaststelling ook worden aangenomen dat het gezinsleven van de verzoekende partijen onvoldoende in rekening is gebracht bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten en, voor zover in dit verband al een belangenafweging plaatsvond, deze in ieder geval niet kon volstaan.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

2.3.10. De middelen zijn, in de aangegeven mate, gegrond en leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van de onderzochte middelen of van de overige middelen dringt zich niet langer op.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

De verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS